

การเบิกจ่าย เบี้ยเลี้ยงค่าเดินทาง ไปราชการ เป็นเท็จ และ บกททช

ระเบียบที่เกี่ยวข้อง

พระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ.2526 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม)
ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ
พ.ศ.2550 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม)

หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0405.4/ว 5 ลงวันที่ 31 มีนาคม 2554

เรื่อง หลักเกณฑ์การเบิกค่าใช้จ่ายเดินทางไปราชการและฝึกอบรมภายในประเทศ

หลักเกณฑ์

การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในแต่ละครั้งนั้นจะต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง ซึ่งหากมีการ
ปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้เช่น ก็อาจจะเป็นความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ
ระเบียบของทางราชการมติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และปฏิบัติตามระเบียบแบบแผน
ของทางราชการ (มาตรา 82 ประกอบมาตรา 84) เช่น จัดทำเอกสารไม่ครบถ้วน หรือเบิกอัตรา
ค่าใช้จ่ายไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และอาจจะได้รับโทษตั้งแต่
ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ไปจนถึงระงับเงินเดือน

บทลงโทษทางวินัย

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 85 การกระทำความผิดวินัยในลักษณะดัง
ต่อไปนี้จะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (4) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
การประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง มีหลักในการพิจารณา ดังนี้

1. เป็นการกระทำความทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ พิจารณาโดยคำนึงถึง
ตำแหน่งหน้าที่ราชการประกอบพฤติการณ์ในการกระทำ
2. เป็นการกระทำความที่สังคมรังเกียจ หรือเป็นที่รังเกียจของสังคม พิจารณาโดยพิจารณาถึงความรู้สึก
ของประชาชนทั่วไป ขบขันประหลาดประหลาดและศีลธรรมอันดี หรือตามธรรมเนียมของทางราชการ
ว่ามีความรังเกียจต่อการกระทำนั้นๆ ว่าเป็นความประพฤติชั่วเพียงใด หรือไม่
3. เป็นการกระทำความโดยเจตนาชั่ว พิจารณาเจตนาที่แท้จริงในการกระทำ หรือเป็นการกระทำที่
เกิดจากความชั่วในจิตใจหรือไม่

ตัวอย่างกรณีความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เช่น

1..กรณีเบิกเงินค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะเดินทางไปราชการ ตลอดจนเงินอื่นใด
ที่ทางราชการให้สิทธิขอเบิกจ่ายได้ โดยทำการขอเบิกเป็นเท็จด้วยเจตนาทุจริตฉ้อโกงเงิน
ของทางราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
(มติ ก.พ.ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/ว 8 ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2536)

ดังนั้น มาตรา 85 (4) จึงเป็นการนำเรื่องเกี่ยวกับความประพฤติส่วนตัวมาเป็นข้อกำหนด
วินัย เนื่องจากข้าราชการเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประชาชน หากข้าราชการ
มีความประพฤติไม่ดี ไม่รักษากฎเกณฑ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ประชาชน
อาจเสื่อมศรัทธาข้าราชการ ซึ่งจะทำการบริหารประเทศไม่ราบรื่น จึงกำหนดให้ข้าราชการ
ต้องรักษาชื่อเสียงและรักษากฎเกณฑ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน โดยไม่กระทำ
การอันได้ชื่อว่าเป็น “ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง”

อย่างไรก็ดี หากผู้ใดมีหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ และได้ทำการ
เบิกจ่ายอันเป็นเท็จโดยมีเจตนาที่จะทุจริต เช่น มิได้มีการเดินทางไปราชการแต่อย่างใด
แต่ได้ทำการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเพื่อนำเงินไปใช้จ่ายส่วนตัว

กรณีเช่นนี้จะถือว่าเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต (มาตรา 85)

ซึ่งอาจจะได้รับโทษไล่ออกจากราชการ โดยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ น.ว. 125/2503
ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 ประกอบกับหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว. 234
ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัย
อย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไป
แล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ

หมายเหตุ สามารถใช้กับกรณีอื่นๆ เช่น ค่าล่วงเวลา ค่าวัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น

จัดทำโดย กลุ่มนิติการ สำนักงานเลขาธิการกรม